

Chương 30: Đắm Nhau

(Số từ: 4567)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:25 PM 04/11/2024

Hầu hết các lớp học chung đều khá ổn. Đây được cho là năm đầu tiên tôi học cao trung và tôi không hiểu rõ lắm về lễ thường của thế giới này, nhưng cũng dễ hiểu.

Lớp Royal là nơi tụ họp những người có tài năng xuất chúng, nhưng không có nghĩa là tất cả đều thông minh, ngược lại còn có một số người ngủ gật trong lớp.

Những người có trí tuệ tốt thì tập trung hoàn toàn, thậm chí một số người có năng khiếu thể chất cũng tập trung được. Nhưng có rất nhiều người chỉ ở mức trung bình và một số thậm chí không tham gia, vì họ còn trẻ. Học viên của lớp này được chọn dựa trên tài năng chứ không phải trí thông minh.

Tuy nhiên, đối với tôi, người đã hoàn thành chương trình học trước đó, những lớp học này thường quá dễ hoặc chỉ dựa vào khả năng ghi nhớ.

Nhân tiện.

-Chạy đi! Đừng dừng lại! Nhảy đi!

“Haa...Haa...Haa...”

“Tôi, tôi không thể, không thể nữa...”

“Hộc... Hộc...”

“Tại sao tôi phải làm thế này?!”

-Những ngày tháng sơ trung đã qua rồi! Sẽ không còn ai an ủi nếu nổi giận đâu!

Đối với các lớp rèn luyện thể chất, tôi thực sự đổ mồ hôi máu. Chúng tôi phải thực hiện chu kỳ các bài tập rèn luyện thể chất gần giống với hình phạt thể xác.

-Không được lơ là việc học hành, rèn luyện thể chất, ma thuật, Siêu Nhiên. Mọi người là tương lai của Đế Quốc. Nếu không đạt được một mức độ thể lực nhất định vào cuối học kỳ này, tôi sẽ đánh trượt hết! Hãy ghi nhớ điều đó!

Người ta ảo tưởng rằng việc các pháp sư yếu đuối là điều bình thường.

Nếu một người quá phụ thuộc vào Siêu Nhiên, một ngày nào đó họ sẽ bị tổn thương.

Người thiếu sức bền sẽ không thể học tập tốt được.

Rõ ràng là tôi đã viết những câu này. Vì vậy, bất kể chuyên ngành nào, người ta đều phải tiến hành rèn luyện thể chất trong các lớp học chung. Rốt cuộc thì không có chuyên ngành nào cho phép người ta yếu đuối.

Vì vậy, người ta nói rằng những thành viên không có năng khiếu chiến đấu thường ghét lớp học này nhất.

Giống như thể tôi đang bị trừng phạt vì chính lời nói của mình vậy.

-Này, cậu kia! Không được dừng lại!

“Haa...”

Khi tôi đang phải trải qua quá trình rèn luyện thể chất cường độ cao, tôi gần như muốn nôn hết thức ăn mà tôi đã ăn cách đây không lâu.

-Chạy đi! Tôi chưa từng thấy ai chết vì chạy cả! Này, tôi không thấy cậu ở đằng kia đâu! Nhìn qua đây!

Giáo viên thể dục chỉ vào một anh chàng đang chạy với tốc độ không đổi từ đầu đến cuối.

-Cup, cup, cup, cup!

Cậu ấy cũng chạy nhanh về phía đó, nói vài lời tươi tắn khi đi ngang qua tôi.

“Cười lên nào, Reinhardt!”

“Tôi, tôi phát điên mất...”

Đó là Ludwig.

Thẻ chất là một trong những lớp mà lớp A và lớp B học cùng nhau.

Anh chàng đó chỉ có một tài năng duy nhất.

Thẻ Lục.

Mọi khả năng thẻ chất đều được xếp hạng theo một hệ thống. Tôi xác nhận lại các thiết lập mà tôi đã thực hiện trước đây bằng cách xem tiêu chí phân loại thứ hạng được viết bên cạnh bảng dữ liệu thẻ chất của các bạn cùng lớp.

0~4 (Hạng F)

5~7 (Hạng D)

8~13 (Hạng C)

14~19 (Hạng B)

20~30 (Hạng A)

31~35 (Hạng S)

36~40 (Hạng S+)

Ngoài ra, còn có Hạng SS, nhưng có đặc điểm đó thì khá vô nghĩa. Ngoài ra, sẽ đại diện cho cấp độ sức mạnh của một siêu nhân. Tất nhiên là có một số người sẽ đạt đến cấp độ đó.

Hạng F~D tương ứng với Hạ Cấp.

Hạng C tương ứng với Trung Cấp.

Hạng B tương ứng với Nâng Cao, còn ở trình độ cao hơn thì tốc độ tăng trưởng cực kỳ chậm.

Nếu không phải sinh ra đã có một loại thể chất nhất định, thì có thể sẽ phải đối mặt với giới hạn phát triển của bản thân ở đó. Cho dù cố gắng thế nào, cũng không thể đạt đến Hạng A.

Nói cách khác, người ta nói rằng Hạng A gần như là giới hạn mà con người có thể đạt tới. Nếu một người đạt tới thứ gì đó như Hạng A+ thì đó có thể đã là giới hạn rồi.

Từ Hạng S trở lên, rõ ràng là ở cấp độ siêu nhân. Chỉ luyện tập thông thường thì không thể đạt tới cấp độ đó.

Thể Lực của Ludwig là 30, tương ứng với Hạng A+.

Thể Lực trung bình của một người ở độ tuổi của chúng tôi thường là Hạng D, nghĩa là 6~7, trong khi Thể Lực của anh chàng kia đã ở mức 30. Cậu ấy là một kẻ điên có sức mạnh thể chất ngang ngửa với các vận động viên hàng đầu của nhân loại. Đó chính là Ludwig.

Đó là tài năng và chuyên môn duy nhất của cậu ấy.

“C, cậu ấy là loại quái vật gì vậy...”

Những người bạn cùng lớp khác của tôi há hốc mồm khi nhìn thấy sức bền khủng khiếp của Ludwig. Tôi không cảm thấy ghen tị hay ngưỡng mộ anh chàng đó vì cậu ấy nhanh hơn tôi.

Tôi nghĩ mình sắp chết ngay lúc đó. Tôi có nên tiếp tục làm thể này không? Trong suốt học kỳ? Mỗi lần chúng tôi học chung? Hai lần một tuần?

Tôi lo lắng không biết có ổn không khi chọn Siêu Nhiên làm tài năng đầu tiên của mình hoặc liệu tôi có nên chọn Thể Lực trước không. Dù sao thì anh chàng đó cũng nhanh nhẹn như Ellen vậy.

“.....”

-Vút!

Ellen Artorius, người cũng chạy với tốc độ ổn định mà không gặp trở ngại nào, cũng vượt qua tôi.

Lớp thể dục biến mọi người thành siêu nhân không chỉ bao gồm chạy mà còn cả rèn luyện sức mạnh. Không có sự phân biệt giữa nam và nữ.

Chỉ có năm người có thể đứng vững: Lớp A có số 2 Ellen, số 1 Bertus, số 5 Cliffman, lớp B có số 3 Scarlett và số 11 Ludwig.

Mọi người đều tạo ra tiếng động như thây ma. Thậm chí có một số còn khóc.

“Nếu có thể khóc thì vẫn còn rất năng động!”

Tuy nhiên, giáo viên thể dục trông giống như một con quỷ từ địa ngục lại rất tàn nhẫn.

Chỉ có một người đứng cạnh ông ấy.

Charlotte de Gardias nhìn chúng tôi héo mòn dần như thế.

Giáo viên thể dục đã loại cô khỏi buổi tập vì cô vẫn còn yếu và cần được nghỉ ngơi tuyệt đối. Cô hẳn đã trải qua rất nhiều gian khổ trong Ma Vương Thành, nên không ai phản đối.

Học viên và giáo viên đều ngạc nhiên trước khả năng học tập tốt của cô.

Ngay cả khi cận kề cái chết, mắt tôi vẫn hướng về Charlotte. Cô có tài năng gì? Chắc hẳn là nó được ghi trên bảng thông báo của Lớp B, nhưng tôi không muốn thu hút thêm sự chú ý bằng cách kiểm tra nó.

Charlotte chỉ đang theo dõi những gì chúng tôi làm. Cô đã từng đối mặt với một cuộc khủng hoảng sống còn, mặc dù lần đó chúng tôi đã cùng nhau đối mặt.

Tôi lại nhận ra rằng tôi không biết Charlotte de Gardias thực sự có tính cách gì. Bởi vì tính cách mà cô có trong suốt cuộc khủng hoảng và tính cách của cô bây giờ có vẻ khác biệt rõ rệt.

“N, này! Nhanh quá! Tôi không đếm được!”

“Hô! Hô! Hô!”

Bên cạnh tôi, Ludwig đang gấp bụng với tốc độ cực nhanh và người đang ôm chân và đếm số ở phía bên kia đang khóc. Có lẽ vì cậu ấy học lớp B nhưng tôi không quen mặt cậu ấy nên không nhớ tên.

Bây giờ tôi đã biết chắc chắn.

Tương tự như trường hợp của Sarkegaar.

Tôi ghét những anh chàng năng động này.

Sau hai giờ học thể dục kinh hoàng, mọi người tắm rửa và thay quần áo.

“Tại sao phòng tắm và phòng thay đồ lại được tích hợp?”

Erich de Lafaeri cầu nhàu rất to.

Bản thân các tiện nghi tắm rửa thì hoàn hảo. Mặc dù nam và nữ được chia ra nhưng cả hai lớp đều sử dụng. Phòng thay đồ và phòng tắm của nam và nữ được chia đều cho Lớp A và Lớp B.

Hắn đang phàn nàn về điều đó.

Tôi thậm chí còn chẳng quan tâm đến điều đó vì tôi cảm thấy như thể linh hồn mình đang rời khỏi cơ thể. Ngoại trừ những người có sức bền nhất định, còn có một số người ngã gục xuống sàn.

A-8 Kono Lint đang lằm bằm một cách vô hồn.

“Đó không phải là vấn đề... Chúng ta phải làm lại điều này vào thứ năm...”

-Aaaaaa...

Bất kể giai cấp nào, tiếng rên rỉ than vãn đều tuôn ra từ miệng hầu như tất cả mọi người. Mọi người đều phải trải qua những khó khăn tương tự một lần nữa, vậy nên ai quan tâm đến chi tiết đó chứ.

Chạy đến chết vào thứ Hai, nghỉ ngơi hai ngày, rồi lại chạy đến chết vào thứ Năm. Vâng, chắc chắn có một ý định đằng sau việc đó.

-Bup!

“.....Cậu ta bị sao vậy?”

Khi tôi tức giận với chính mình vì đã viết một tiểu thuyết ngu ngốc đến mức đập đầu mình, mọi người đều nhìn tôi với vẻ mặt kỳ lạ.

Dù sao thì cũng xin lỗi mọi người.

Tuy nhiên, tôi gặp phải vấn đề khi thay quần áo trong phòng thay đồ.

“Này, Số 11.”

"...Cái gì?"

Cayer Vioden đã nói chuyện với tôi. Tôi vẫn còn đau đớn và cảm thấy như sắp chết, vậy thì tên ngốc đó có vấn đề gì với tôi bây giờ?

“Sức khỏe của ngươi không được tốt lắm phải không?”

“...Thế thì sao?”

Tôi không biết hắn đang nghĩ cái quái gì, nhưng hắn cũng có vẻ như sắp chết vì quá mệt mỏi. Thể chất của hắn cũng không tốt lắm.

“Này, ngươi có giỏi đánh nhau không? Hả?”

Cái cuộc cãi vã trẻ con đó là sao vậy. Tôi đoán là hắn hành động như vậy vì hắn sợ sau khi tôi hành động hơi giống một thằng ngốc.

Đó là lý do tại sao lòng tự trọng của hắn bị tổn thương, vì vậy khi thấy tôi vật lộn trong giờ thể dục, hắn dường như nghĩ rằng tôi không khác hắn là bao. Đó là lý do tại sao hắn có được một

số sự tự tin và bắt đầu gây gổ với tôi trong phòng thay đồ khi tôi mệt mỏi.

Phòng thay đồ chỉ dành cho nam.

Thật là nơi tốt để đấu tranh cho lòng tự hào của một người.

“Ta không giỏi việc đó.”

Tôi không thể tức giận với anh chàng này nữa, nên tôi sẽ chịu đựng trò hề của hắn lúc này. Thành thật mà nói, tôi đã hối hận về hành động của mình trước đó.

“Vậy thì điều gì khiến người tự tin như vậy? Hả?”

À, hắn trẻ con quá, tôi cảm thấy nổi hết cả da gà trên cổ và lưng. Tôi đã quá già cho chuyện này rồi sao? Điều gì khiến tự tin thế à? Cái quái gì với chuyện đó vậy?

Tôi chỉ biết câm lặng và không muốn trả lời.

“Lại đùa ta à... Haa, người đang nói cái chuyện vớ vẩn kỳ lạ gì thế?”

"Đùa giỡn với người à? Phải tôn trọng chứ. Hả? Người không phải là một thằng chó sao?"

-Bộp!

Cayer vỗ nhẹ vào vai tôi.

“Đừng làm thế.”

“Sao, muốn thử lại lần nữa không? Hả? Cứ làm đi. Đúng vậy, thật nực cười khi một tên khốn như ngươi lại học Lớp A. Hả? Ngươi đã dùng mảnh khóc gì thế? Hả? Một thằng không có tài năng? Ngươi đã hối lộ họ bằng tiền à?”

-Bộp

Có vẻ như anh chàng đó sẽ không chịu từ bỏ để chữa lành cái tôi bị tổn thương của mình. Tôi đã làm tổn thương lòng tự trọng của hắn nhiều hơn tôi nghĩ.

Tôi phải thừa nhận rằng lúc đó tôi khá mất kiên nhẫn.

“Aaa!”

-Bụp!

Tôi túm lấy gáy hắn và ném hắn xuống. Hắn đang trong tình trạng khá yếu nên tôi có thể dễ dàng làm được.

Anh chàng vừa ngã xuống ngay lập tức ngược nhìn tôi với vẻ bối rối.

Thực ra thì nó khá buồn cười.

Học viên của Lớp Royal được tuyển chọn dựa trên tài năng.

Phương pháp này hoàn toàn khác với Lớp Orbis, sử dụng phương pháp hoàn toàn ngược lại để lựa chọn thành viên.

Nói cách khác, những anh chàng đó không có đủ kỹ năng.

“Có những tên hiệu ngay những điều được chỉ bảo, nhưng cũng có những tên phải đánh đòn mới hiệu được.”

Tôi đã đánh nhau với cùng một gã hai lần vào ngày đầu tiên đến Temple.

“Ta nghĩ ngươi là một đứa nhóc hư hỏng.”

-Bụp!

“Aaa!”

"Để ta cho ngươi một trận nhé."

Tôi đá vào bụng tên đó khiến hắn ngã xuống sàn.

Lớp Royal không có ai có kỹ năng như họ tự hào.

Có rất nhiều học viên đặt nhiều niềm tin vào tài năng của mình và không thêm nỗ lực gì cả.

Đó là điểm yếu của Lớp Royal. Học viên được tuyển chọn dựa trên tài năng và họ sẽ không trượt nếu họ không tự quyết định bỏ học.

Giống như tên này trước mặt tôi, có những người tự cho mình là một phần của tầng lớp rất đặc quyền. Thực tế là họ không có gì khác để thể hiện cho bản thân.

Chỉ là một thứ rác rưởi không có gì khác để cống hiến ngoài việc trở thành một phần của Lớp Royal. Tôi giẫm lên mặt Cayer.

-Dừng lại!

“Ggừ!”

-Bang!

“Hộc!”

Tôi đá vào đầu hắn ta.

Những tên khốn mạnh mẽ thực ra không nhất thiết phải mạnh mẽ.

-Bùm!

“Aaa!”

Có nhiều loại kẻ bắt nạt, nhưng khi nói đến đánh nhau, có hai loại mà bạn tuyệt đối không nên động vào.

Người giỏi chiến đấu.

Hoặc là một kẻ hoàn toàn chó điên.

Nếu chạm vào một người giỏi chiến đấu, rõ ràng sẽ bị đánh khi chạm vào họ.

Nhưng trường hợp của một tên khốn điên khùng thì lại hơi khác một chút.

Mọi người không nên chạm vào ai đó như thế vì họ không biết hấn sẽ làm gì. Có những gã thực sự đánh vào đầu bằng ghế đẩu?

Tôi không thể chiến đấu tốt nên đã chọn phương án sau để không bị giẫm đạp.

Một người có thể tỏ ra mạnh mẽ thì thực sự mạnh mẽ. Người ta chỉ cần cho một gã nào đó, kẻ chỉ biết nói suông, thấy rằng bản thân không phải vậy.

Tôi định hành động như thế trong lúc mọi người đang nhìn.

Tất cả những gì tôi phải chứng minh cho họ thấy là nếu họ chạm vào tôi mà không có lý do chính đáng thì mạng sống của họ có thể bị đe dọa nghiêm trọng.

Tôi không mạnh mẽ. Tôi thậm chí còn không thể mạnh mẽ được nữa.

Nhưng tôi có thể tàn nhẫn.

Dữ liệu cơ thể và thứ hạng không thể hiện tất cả mọi thứ.

Đó là lý do tại sao tôi phải cho họ thấy.

-Bup!

Khi tôi lại giẫm lên mặt hấn, có ai đó đã giữ tôi lại như thể họ cũng cảm thấy điều gì đó bất thường từ tôi.

"Dừng lại!"

“Tại, tại sao cậu lại làm thế?!”

Ludwig và Bertus đã đưa tôi đi khỏi hấn ta.

“Uu, gừ...”

“Này, nếu người tự tin vào bản thân mình như vậy thì hãy thử làm với ta lần nữa, sao không thử xem?”

Tôi nói chuyện với Cayer trong khi bị Bertus và Ludwig kéo đi.

“Vậy thì ta sẽ giết người.”

Cayer, người nằm gục trên sàn, thậm chí còn không thể nhìn tôi.

“Cả hai đã đánh nhau?”

“Vâng.”

“Tên đó đánh tôi trước!”

Cuối cùng, chúng tôi bị lôi đến trước mặt ông Epinhauser vì cuộc ẩu đả. Chính xác hơn, Ludwig và Bertus đã nói đại khái như thế này: “Chúng ta hãy giữ chuyện này giữa chúng ta, làm hòa và tiếp tục”, nhưng có người đã đi trước và nói với thầy giáo.

Tôi không biết ai đã mách nước cho ông, nhưng tôi biết những đặc điểm của những người này. Tôi đã viết ra một số đặc điểm và tính cách của họ. Và tôi nhớ lại tất cả tên của họ mà tôi đã quên sau buổi lễ giới thiệu hôm qua.

Một người có đặc điểm của kẻ mách lẻo.

Đó phải là B-2 Louis Ankton.

Dù sao đi nữa, cậu ta hẳn đã vội vã đi báo cho ai đó về vụ ẩu đả và tình cờ ông Mustrang lại ở Lớp A nên vụ việc được truyền đến ông Epinhauser, vì vậy chúng tôi bị lôi đến phòng riêng của ông ấy.

“Sao lại đánh nhau ngay từ ngày đầu tiên?”

“Hắn đánh tôi trước! À, và sáng nay hắn còn chửi tôi nữa!”

Cayer, với vẻ mặt cứng đờ, không vui, bắt đầu cãi rằng tất cả là lỗi của tôi.

Có vẻ như hắn đã quên mất chuyện tôi đánh hắn trong phòng thay đồ.

Hắn cảm thấy bị xúc phạm vì bị tôi đánh, nhưng dường như thấy đây là cơ hội tuyệt vời để đuổi tôi ra. Hắn muốn giáo viên bảo vệ mình.

“Tất cả là lỗi của hắn...”

"Im lặng."

Epinhauser nhìn Cayer với vẻ mặt lạnh lùng.

“Số 10 quá ồn ào”

“.....”

“Đừng nói khi tôi chưa yêu cầu.”

“...Vâng.”

Cayer, người rất sợ hãi, trả lời bằng giọng nói yếu ớt, nhỏ nhẹ. Đôi mắt của Epinhauser có vẻ tĩnh lặng đến mức khiến ta cảm thấy rùng mình khi nhìn ông ấy. Tôi biết ông không phải là người xấu, nhưng bầu không khí này chắc chắn khiến tôi cảm thấy lo lắng.

“Số 11.”

“Vâng.”

Và việc ông gọi học viên bằng số hiệu thay vì tên của họ khiến tôi cảm thấy như ông đang cố gắng giữ khoảng cách nhất định với họ.

“Cậu có đánh cậu ta không?”

“Vâng.”

“Tại sao cậu lại đánh cậu ta?”

Ông ấy hỏi tôi với vẻ mặt rất tò mò.

“Cayer đã đưa ra những tuyên bố làm suy yếu thẩm quyền của Temple.”

"...Cái gì?"

“Người đang nói cái gì thế!”

Epinhauser và thậm chí cả Cayer đều bối rối trước tuyên bố đột ngột của tôi. Họ ngạc nhiên vì nó nghe có vẻ vô nghĩa. Epinhauser bắt đầu nhìn chăm chăm vào tôi.

“Giải thích ý của cậu đi, số 11.”

“Vâng, thưa thầy.”

Xem ta làm này, đồ khốn.

“Sáng nay Cayer đã chỉ ra với tôi nhiều lần rằng thật không công bằng khi tôi được nhận vào Lớp Royal chỉ với năng khiếu. Hắn nói rằng thật vô lý khi tôi vào Lớp Royal A chỉ dựa trên năng khiếu mà không có tài năng.”

“.....?”

Ừm, hãy xem tôi vận nó như thế này nhé.

Ông Epinhauser có vẻ ngạc nhiên không phải vì nội dung những gì tôi nói, mà là cách tôi diễn đạt. Đúng vậy, đó là một cách diễn đạt rất nghiêm túc.

“Vì vậy, tôi đã nói với Cayer điều gì đó đại loại như học viên không nên đặt câu hỏi về các quyết định do Văn phòng Tuyển sinh Temple đưa ra. Tất nhiên, trong quá trình đó, tôi cũng đã hỏi Cayer có lẽ hơi mạnh mẽ một chút nếu hắn là người đứng đầu văn phòng tuyển sinh, và Cayer, tất nhiên, đã trả lời là không. Tôi tin rằng vấn đề sẽ kết thúc ở đó, nhưng tôi đoán Cayer hắn đã cảm thấy bị xúc phạm vì tôi đã bác bỏ những phát biểu của hắn vào thời điểm đó.”

Người là trưởng phòng tuyển sinh à, đồ khốn? Tôi nói đại khái thế.

“Và ngay sau giờ học thể dục, hắn hỏi tôi rằng tôi có giỏi đánh nhau trong phòng thay đồ không. Vì vậy, tôi đã trả lời hắn một cách trung thực rằng tôi không giỏi lắm. Có lẽ hắn định chế ngự tôi về mặt thể chất để trả thù cho sự sỉ nhục mà hắn cảm thấy vào sáng hôm đó sau khi hắn thấy tôi vật lộn với bài tập thể chất. Hắn đẩy tôi nhiều lần và hỏi làm sao tôi dám nói chuyện với hắn như vậy khi tôi thậm chí còn không giỏi đánh nhau. Cayer, người có thừa nhận rằng mình đã nói những lời này không?”

Trước câu hỏi của tôi, Cayer thốt lên với khuôn mặt đỏ bừng.

“.....Đúng vậy, nhưng tôi chỉ mới đẩy hấn thôi! Còn tên đó đánh tôi!”

“Tôi không đánh hấn vì hấn đẩy tôi.”

Nhận thấy cuộc nói chuyện sắp trở nên rắc rối hơn, ông Epinhauser giơ tay.

“Dừng lại, vậy ý cậu là gì khi nói cậu ta làm suy yếu quyền lực của Temple?”

Ông nhìn tôi như thể đang cảnh báo tôi đừng tiếp tục nói những điều vô nghĩa nữa.

“Khi Cayer đẩy tôi, hấn nói rằng thật vô lý khi một người như tôi lại được vào Lớp A, sau đó hỏi tôi đã dùng thủ đoạn gì để được vào. Hấn nói rằng rõ ràng là tôi đã hối lộ phòng tuyển sinh và việc tôi được nhận vào là gian lận.”

Gương mặt Cayer tái nhợt theo từng khoảnh khắc trôi qua. Có lẽ hấn đang tự hỏi tại sao tôi lại có bài phát biểu như vậy. Mọi chuyện xảy ra đều có lý do.

Đúng là tôi cảm thấy hồi hộp khi đứng trước ông Epinhauser, nhưng cuối cùng, chính tôi mới là người tạo nên nhân vật này.

“Tôi có thể chịu đựng những lời lăng mạ nhắm vào tôi, nhưng phát biểu của Cayer đã gây nghi ngờ về uy tín của Temple, niềm tự hào của Đế Quốc và là cơ sở giáo dục tốt nhất thế giới.”

Tôi nhìn ông Epinhauser.

“Nói cách khác, hắn đã đặt câu hỏi về uy tín của Temple và cùng với đó là Đế Quốc Gardias vĩ đại. Tôi không thể chịu đựng được sự phẫn nộ của mình nữa nên có thể tôi đã mất bình tĩnh mà không nhận ra. Tôi xin lỗi vì sự bất cẩn của mình. Thưa thầy.”

Đặc điểm của ông Epinhauser là...

“.....Cậu ấy nói như vậy có đúng không, số 10?”

Lòng yêu nước mãnh liệt.

“Tôi hỏi liệu có đúng là một học viên của Lớp Royal lại lan truyền tin đồn vô căn cứ rằng hệ thống của Temple có sai sót không.”

“C, chuyện đó... chuyện đó... Chuyện đó... Chuyện đó...”

“Có hoặc Không. Chỉ trả lời bằng một trong hai câu đó.”

Cơn giận dữ lạnh lùng của ông Epinhauser không nhắm vào tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy cổ họng mình ngứa ran.

Ông Epinhauser là một người yêu nước lạnh lùng, người rất tự hào về Đế Quốc và Temple. Do đó, ông cực kỳ bình tĩnh về những thứ khác, nhưng về những vấn đề có thể làm tổn hại đến danh dự của bất kỳ bên nào trong hai thứ đó, ông cực kỳ nhạy cảm.

Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi ông nổi giận với một học viên công khai nghi ngờ quyết định của Temple không chỉ một mà là hai lần chỉ trong một ngày.

Tất nhiên, có một số điều tôi đã bỏ sót trong bài tường thuật của mình vì đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Thật dễ dàng để biến một người đàn ông thành kẻ giết người tội tệ nhất thế giới chỉ dựa trên cách người ta diễn giải lời nói của hắn ta.

Một vấn đề sẽ không trở thành vấn đề cho đến khi nó được giải quyết.

Nói cách khác, hầu hết các từ đều có thể bị bóp méo theo cách khiến chúng nghe có vẻ có vấn đề.

Ông có vẻ như sẽ bỏ qua chuyện đánh nhau. Ông ấy nói sẽ tha cho tôi. Có vẻ như việc bạn cùng lớp đánh nhau ở Lớp Royal là chuyện thường tình.

Sau đó Epinhauser nói với tôi rằng tôi có thể đi, nhưng Cayer phải ở lại. Ông ấy cũng nói rằng tôi có vẻ có một tài năng mà trước đây chưa được coi trọng.

Ý của ông ấy là tôi không nói chuyện như một đứa trẻ ở độ tuổi của tôi. Nhưng, thì sao chứ. Ông ấy không nghĩ rằng tôi thực sự là một ông già bên trong.

Chẳng phải sẽ rất lạ sao khi một kẻ hoàn toàn bất tài lại được vào Lớp Royal của Temple, nơi quy tụ những tài năng?

Ai có thể nghi ngờ rằng có một ông già nào đó bên trong tên khốn đó là tôi? Nếu tôi ép mình hành động như một đứa trẻ, tôi sẽ chỉ cảm thấy không thoải mái và điều đó sẽ chỉ càng thêm khó xử. Tôi chỉ định lặn xả với nhân vật mà tôi xây dựng.

Cuối cùng, ông Epinhauser tập trung nhiều hơn vào Cayer nhưng hẳn sẽ không bị phạt nặng. Dù sao thì ông ấy cũng biết là tôi đã phóng đại tình hình một chút, và Cayer chỉ là một đứa trẻ.

Nó chỉ ở mức độ cảnh báo mà thôi.

Khi tôi một mình trở lại lớp học, xung quanh mọi người đều có một bầu không khí kỳ lạ. Cayer không quay lại, chỉ có tôi. Tôi không có vẻ gì là bị mắg cả, nên họ tò mò.

Sẽ có tin đồn lan truyền khắp Lớp A và B về cuộc chiến. Mặc dù không có tài năng, nhưng tính khí của tên này lại tệ đến vậy.

À, bọn họ có vấn đề gì chỉ vì một quả táo hư? Mặc dù quả táo hư đó là tôi, nên tôi chẳng có gì để nói.

Và sau đó.

[Thử thách đã hoàn thành]

[Nhận được 100 Điểm Thành Tích.]

.....Cái quái gì vậy?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading